

Hajnali fél ötkor csörgött az ébresztő óra, mély sóhajjal jobbra fordult, minek taszítson már a horkoló zsákon ott maga mellett, úgyis fel kell kelnie tizenöt perc múlva. Ha mélyen aludt, nem zavarta a horkolás, meg nem is maradt ott

72 Faludi Julianna

FEHÉR LAKKCIPO

mindennap a Feri, csak hetente kétszer. Pompos papucsában kicszozgott a konyhába, és vizet forralt. Csak úgy, pizsamaalsóban lecsutakolta a honalját, friss bugyit húzott,

melltartóját ráigazította a hófehér, kerek mellére, és magára gombolta a blúzt. Ócska műselyemből volt a blúz, de frissen mosva fénylett, igaz a hóna alját már kikezdte két rozsdafolt. A nő őszülő haját sárgára festett kontyban viselte, amolyan reggel a homályos tükör előtt feltűzőttben, nem vette észre, hogy a haja töve zsírosodik, hiszen gondolataiba elmerülve kapkodta magára a napot. A csészét kiejtette a kezéből, csörömpölve hullott bele a mosogatóba, hallotta, ahogy Feri felnyögött ott bent a szobában, de nem ébredt fel.

A cipőjét nézegette, hogy hogyan vált le a talp befelé álló része, amikor eszébe jutott, hogy éppen két éve halt meg Béla. Tekintete a fehér magas sarkú lakkcipőjére siklott, arra, amit Béla hűgának lagziján viselt, akkor ismerkedtek meg. A hatalmas asztal túoldalán ült, Béla volt a vőlegény régi mestere, és le nem vette róla a szemét. Először zavarba jött, aztán kíváncsivá tette a kitartó nézés, néhány pohár bor, és a vacsora fogásai után pedig, amikor eléggé elunta a közvetlen társaságot maga körül, Béla odalépett hozzá, és tánkra hívta. Megnyerő volt tetőtől talpig, ahogy ott állt felette, a kezét nyújtotta felé, lehetetlen lett volna nemet mondani. Reggelig táncolt abban a fehér lakk magassarkúban, Béla vezette, elengedte, magához húzta, egymásra nevettek. Másnap bedagadt szemmel és felhólyagosodott lábbal feküdt otthon egész nap.

Gondolt egyet, és a kitaposott cipőjét a sarokba dobta, harisnyás lábára húzta a fehér magassarkút, visszament a fürdőbe, és újra befújta magát kölnivel, nem emlékezett rá, hogy kimaradt-e aznap reggel a kölnizés. Behúzta maga mögött az ajtót, és letipegett az ázásszagú lépcsőházban. Hangoosan kopogott az utcán a cipője, ahogyan feszes háttal sietett a vonathoz, a kavicsokon lassítania kellett, átlépett a vágányon. A vonaton gyorsan leült egy szabad helyre, hogy kipihenje előre a napot. Nyakán érezte a kölni illatát, négy éve megvolt az a kis üveg, talán azon az esküvőn is azt viselte, mégis mintha idegen nővel utazna, úgy illatozott a nyaka bele a vonat áporodott vas-szagú reggelébe. Állomásról állomásra szálltak fel az emberek, hamar lehuppant mellé egy kezeslábasba öltözött férfi. Cserzett arcán nyoma sem volt a reggelnek, friss volt, és eltökélt, jöhetett akár tízórányi szerelés aznapra.

Béla is ilyen eltökélt volt reggel, füttyörészve öltözött, persze, ha nem kocsmázás utáni reggelről volt szó. Akkor bizony lehetett keltegetni, és jobb volt nem szólni hozzá feleslegesen. Hideg vízzel gyógyította ilyenkor magát Béla, jéghideg vízzel csutakolta le a testét. Széles vállával állt a mosdó felett, hogy szerette volna megsimogatni azt a vállat, de tudta, hogy 73 jobb ilyenkor a távolból figyelve kávéfőzést neki.

Finoman, két ujjal morzsolta el a szeme sarkában a könnyeit, gondosan ügyelve a sminkre. Hiába a vízálló szempillaspirál, a szemhéjáról könnyedén lecsordulhat a szín. Elővett egy divatlapot és felnyitotta. Lapozgatott a szerelmi életet, az utazást, az orgazmust kínáló cikkek között, a szeme megakadt a ruhákat, cipőket bemutató képeken, elidőzött a szép lányokon, megfigyelte a színeket. Visszalapozott az olvasói levelek rovatához, és elmerült benne.

Negyven perc múlva befutott a vonat, és ahogy sietett tovább az egyik állomásról a másikra, belenézett egy ébredő kirakatba elégedetten nyugtázva fenekének kerekességét. Béla szerint olyan volt a feneké, mint egy régi görög váza. Amfora volt a képek alá írva, amikor megnézegetett egy ókori művészeti albumot a könyvtárban. Az amforákon sokszor pajzán képek voltak, olyasmik, amiket Bélával műveltek a lopott boldogságban. Amforája végre felvette korábbi kerekességét, Béla halála után sovány volt, mint egy csenevész gerle. Szinte csak a dús két melle maradt meg korábbi énjéből.

Átért a másik vonatállomásra, és komótosan kinyitotta az üzletet. Ránézett a bent hagyott szomorú papucsára, és a fehér lakkcipőjében maradt. Bekapcsolta a nagy sütőt, és az ócska kis kávégépet feltöltötte vízzel, tejjel és kávéval, majd átteremtette rajta az első főzetet. A fagyasztóból elővette a zacskós krumplis, sajtos és juhtúros pogácsát, kakaós és fahéjas csigát, a minitekerccset, a pizzás és a spenótos párnát, a sajtos stanglit, a minizsemléket, a croissant-t, a lenmagos kifliket, az ömlesztett sajtos pogit. Sorba rakosgatta őket a tálcákra, majd betolta a sütőbe. Akkor háttal nekidőlt a pultnak és behunyta a szemét. A sütő húsz perc múlva jelez, az alatt leolvasztja és megsüti a reggeli adagot. Béla nem szerette a pogácsát. Igazából ő is csak azt, amit korábban otthon sütött, még a nagymamája receptje szerint. Amióta a pályaudvari pékségen dolgozik, nem kívánja. A friss péksütemény illatától elmegy az étvágya. Néha persze, ha éhes, mégis csak bekap egy-egy duplacsokis tekerccset, vagy kakaóscsigát. Ilyenkor érzi, ahogy a gépzsír betერიti a szájpadrólását, azt csak a kávé olvasztja le, vagy az alapos fogmosás. Béla csak a húst szerette, meg a halat, leginkább azt, amit ő maga fogott ki. Azon a nyáron, amikor megismerkedtek, Béla kirándulni vitte, négynapos sátoros túrára mentek Béla barátjaival. A férfiak sörözgetve horgásztak, a nők napoztak, vagy a gyerekek

után rohagáltak. Esténként tüzet raktak a homokos parton, a bográcsban halászlé, gulyásleves rotyogott. A gulyáshoz együtt hámozták a krumplit, körbeülve a zsákot. Így beszélgetve kiderült, hogy a Béla volt feleségével osztozkodott éppen a késen. A volt feleség persze tudta, hogy ő ki, de
74 eleinte nem szólt semmit. Az új férjével jött el, és az öt éves forma fiukkal. Kicsit ideges asszonynak tűnt, gyakran és hangosan szólt rá a gyerekére, máskor meg hol az edények miatt, hol pedig a szűnyogcsípéseken rágódott, a jobb szeme sarkában alig észrevehető remegéssel. Béla kedvesen szólt a volt feleségéhez, ha észrevette, ilyenkor a nő arcán előtűntek a gödröcskék. Nem mintha nem vett volna róla tudomást, inkább pontosan akkora távolságot tartott tőle, mint a többi asszonytól. Nem szerette a sátrat, mindig viszketett a bőre a homoktól, a szűnyogok szinte a bőre alatt is csípték, a levegőt pedig áthatotta a sörszag. Reggel, amikor felébredt, elmerült Béla nap-sütötte barázdáiban, titokban megsimogatta a férfi cserzett arcát. Béla ilyenkor gyengéden átkarolta, és halkán, finoman ölelve öblös mellét magáévá tette a sátorban. Nem hallatszott egy hang sem, az ébredő madáracsicsérésbe fonódott gyorsuló lélegzetük.

A sütő pittyegett, elkészültek a pogácsák, a pizzás tekercs, a csigák, a zsemlék, a kiflik, a stangli és a többi. Egyesével kiemelte a sütőtálcákat, és a pultra helyezte őket. Megtörölte gyöngyöző homlokát, levette a pulóverét. A péksüteményeket különböző kosarakba rendszerezte, és ránézett a kirakatban elhelyezett feliratokra, hogy egyeznek-e: a tökmagos pogácsa és a sajtkrémes tekercs helyet cseréltek valamiért, talán a tegnap esti műszakban tévesztették össze a lányok, amikor töltötték fel az adagokat. A vevőknek ilyenkor sokszor meglepetés, hogy mi kerül a zacskóba, hiszen olyan gyorsan dolgoznak a lányok, hogy nem veszik észre, mit visznek el. Később, a metróon, a vonaton, a munkahelyükön, vagy a gyerekek kicsomagolva iskola után látják, vagy ami még kellemetlenebb, hogy esetleg az utált sajtkrémben haraptak, vagy a pizzás tekercs valójában szederlekváros, vagy tepertős pogácsa kerül krumplis helyett egy vegetáriánus szájba. Többször szólt már a két lánynak, akik váltani szokták, hogy figyeljenek jobban. Van olyan vevő, aki nem tér vissza, de van, aki másnap megkeresi reggel, mert gyakori, visszatérő vevő, és panaszkodik. Sokakat ismer, öt éve dolgozik ezen a pályaudvaron. Vannak, akik itt laknak, a zegzugokban, a pályaudvar környékén húzva meg magukat, a gyorséttermek meleg falának tövébe dúcolódva be, vagy a kocsmákban állomásoznak záróráig várva a reggelt a friss péksüteménnyel. Rengeteg arc fordul meg, akiket észre sem vesz, egyik tételt üti be a gépbe a másik után. Ingyen nem ad ki soha ételt, csak ha megmarad valami, és a lányok is elvitték, ami kell nekik, akkor szokta a maradékot egy zacskóba szórni, és elvinni kicsit távolabb, ott adja át a Janinak. Béla ruháit is, amik a lakásán maradtak, Janinak hozta el, egy nagy bevásárlózacskóban. Volt benne

néhány póló, amiben Béla aludt, nadrág, pulóver, egy bőrdzseki és egy kabát. Jani két télen át Béla kabátjában járt, minden este rácsodálkozott, hogy mit keres a metróban Béla, amikor Janinak vitte a megmaradt ételt. A pólókat hamar elnyűtte Jani, a nadrágok is elszakadtak, összepiszkolódtak a fővárosi rideg köveken.

75

Ránézett a pénztárgép órájára, háromnegyed nyolcat mutatott, ilyenkor érkezik be, majd indul el három vonat is. Neki támaszkodott a pultnak, és várta a rohamot. Béla korábban őszintén csodálta a teherbírását. Az első évben arra volt munkája, egy irodaház építkezésére járt, amihez később hozzáépült egy másik épület. Béla reggelente beszaladt hozzá a pályaudvarra, ételt nem vitt, inkább a közértben vett magának felvágottat, csak egy kávévitte el magával. Béla ott állt a pult mellett kilenckor, amikor éppen roham volt, nem is tudtak beszélgetni, csak figyelte a poharát szorongatva, ahogyan adogatja ki a kávéit, csomagolja a pogácsát, szórja a visszajárót a pulton lévő kistálba. Este nem mentek együtt haza, Béla szeretett kimaradni egy-két itallal a kocsmában a barátaival.

Hirtelen kibicsaklott a bal lába a fehér cipőben, felszisszent, de már nem maradt ideje a fájdalomra.

– Harminc deka tökmagos pogácsát kérek, és egy kapucsínót – Először a kávéautomata gombját nyomta meg, majd fogott egy zacskót, lemérte a pogácsát. Pontosan harminc deka volt, elkérte a háromszázhuszonöt forintot, addigra elkészült a kávé, és rányomva a fedőt a papírpohárra, átadta. Kígyózó sor állt a pult előtt, ezért a kávékat kettesével adta ki, így gyorsabban tudta lemérni a péksüteményeket, és bevárni, amíg a vevők előkotorják a pénztárcájuk mélyéről az aprót. Volt, aki húszezrest húzott elő, akkor elővette a pénztárcáját a visszajáróért, a különbözetet felírta egy cetlire. Minden egyes összeget fejben számolt, hiába volt a pénztárgép, a piacozás óta fejben számol. Sosem tévedett még.

Amikor megkérdezte, hogy miért váltak el Béla és a volt felesége, azt felelte, egyszer csak megőrült a nő. Féltekenységében kocsmáról kocsmaára üldözte, pontosan követve mindenhova. Mindenféle ok nélkül kínosan kezdett viselkedni, mesélte Béla. Akkor elképzelte azt a nőt a szép gödröcskével az arcán, ahogy hisztizik a kocsmák közepén, magából kikelve kiabál, és eldöntötte, hogy ő maga sohasem lesz ilyen. Sosem kérdezte meg, hogy hol járt, ha Béla napokra eltűnt. Amikor előkerült, szó nélkül gumikesztyűt húzott, fogta a férfi levetett ruhadarabjait, és egyenként a mosógépbe dobta. Két programmal mosta ki egymás után, dupla adag mosószerrel. Ha jó idő volt, az erkélyen teregette ki az alsógatyákat, a zoknikat, a pólókat, a nadrágot. Béla szerette a szél illatát a ruháin. Elégedetten simított végig vállas

alakján reggel munkába menet, büszkén állt az ajtóban az illatos ruhában. Akkor sem szólt egy szót sem, amikor pletykálni kezdtek Béláról. Először a közértben ejtette el a pénztáros, amikor éppen nem volt ott rajtuk kívül senki, hogy ejnye de nagyétkű ez a Béla, nem igaz? Ja, szereti az oldalast,

76 felelte, majd feltette a napszemüvegét. Nagy étkű volt, persze, az italal sem ismert határt. Mivel megfogadta, hogy soha nem megy se vele, se utána a kocsmába, ezért a másnapszagban számolta össze Béla feleseit, meg az elmaradt rezsiben. Hiába osztották el ugyanis, amikor összeköltöztek, enyém a gáz, tiéd a villany, enyém a lakbér, tiéd a telefon. Egy hófedte téli estén úgy ért haza, hogy jéghideg volt a lakás. Százszor is begyújtotta a gázkonvektort, nem pislákolt benne láng. Ott, a szinte jégvirágba öltözött parkettán nyilallt belé a felismerés. Éppen másfél éve voltak együtt. Összecsomagolt, és két napig a hűgánál aludt a kanapén. Béla éppen eltűnésben volt már három napja. Másnap korán behívta a délutános lányokat, és rohant a gázművekhez. Béla egy évnyi elmaradással tartozott, plusz a kamat. A sárga csekkeket, és a figyelmeztetőket elrejtette. Amikor meghallotta az összeget, amivel tartozik, egy lendülettel rohant a bankba, feltépni, felszakítani, felszabadítani, verejtékből, hajnalokból, vérző sebekből összehordott megta- karításait. A gázzámlát átírányította a bankszámlájára. Minden egyes szolgáltatót ellenőrzött. Másnap este, amikor hazaért, Béla eszméletlenül feküdt a földön. Felkapta a telefont, hogy a mentőket hívja, de Béla hirtelen magához tért, és forgó szemekkel kiütötte a kezéből a telefont. Akkor halkán lecsillapította, ágyba fektette azt a nagy testet. Béla tiltakozott, ostoba, unalmas és kövér ribancnak nevezte, akinek hálálkodnia kéne azért, hogy vele lehet. Fogalmad sincs, micsoda jó dolgod van, mondta, hát ki a fene szeretett még így téged, ordította. Majd az oldalára fordult, és elaludt. Régről tudta, mit kell egy részeggel tennie. Óvatosan lopakodott ki a lakásból. Onnantól fogva, minden eltűnésénél számolta a napokat, hogy amikor újra felbukkanna Béla soknapos részegségében, aznap ne legyen otthon. A nagy kihágásokat csöndes időszakok követték, hetekig nem ivott egy-két sörnél többet. Szerette azokat a józan reggeleket vele, igaz, hogy Béla szótlanabbá vált, de puhán beszélt, és szomorúan kedves szemekkel kísérte a mozdulatait, ahogyan elkészítette neki a teát. Aztán becsapott a mennykő. Egyik nap azzal hívta fel Béla, hogy lenne szíves kicsit sétálni munka után, mert vendége van. Úgy érezte, hirtelen egy földrengés kellős közepére került. Végigfutott a hátán a hideg, majd forróságot érzett, az ágyékától a kisujja begyéig. Bélának vendége volt, amiért ő nem mehetett haza a saját lakásába. Nem akarta elképzelni, hogy miféle vendég, talán egy rokon, gondolta, aki hirtelen lepte meg, vagy valamelyik haverja jött pénzéért kuncsorogni. Eszébe jutott a nő az elhalványult gödröcskével az arcán, és munka után elment a plázába. El-elkapta a hév, hogy hazarohanjon, és véget vessen mindenféle vendégségnek,

de elég volt Béla volt feleségére gondolnia, meg a Béla furcsa hangjára a telefonban, ha nem józan, nehéz lesz vele.

Üveges tekintettel bámulta a butikokat a plázában, betért egy tágas üzletbe, ruhák lógtak mindenütt a parfümös levegőben, hangos zene szólt, találmra belenyúlt a ruhák közé, forgatta a téli kabátokat, megfogdosta a selymes kelméket, a karjára terített néhány göncöt, és a próbafülkébe ment. Kapkodva nyúlt a zsebkendője után, a feltörő zokogást hangos orrfújássá szelídítette, maszatos könnyeit a zsebkendőjébe kente, leroskadt a székre és kitaposott cipőjére nézett. Pont ilyen vagyok, gondolta, és lerúgta lábáról a puha, kopott barna lábbelit. Vetközni kezdett, ott állt egy szál melltartóban és bugyiban a próbafülke tükre előtt a kegyetlen neonfényben, látta a párnákat a combján, a redőket a hasán, még a karja is szokatlan felszint mutatott, magára kapta a behurcolt műselyem blúzt, madarak voltak rányomva, a madarak egy képzeletbeli tó felett cikáztak, mintha több ismétlődő, egymást tükröző madárrajt riasztott volna meg valaki, keringtek a láthatatlan tó felett, talán darvak voltak, akiknek amúgy Dél felé kellett volna venniük az irányt, az örök tavasz országának ígéretével. Magára húzott egy nadrágot is, feszes volt a fenekén, kicsit megkönnyebbült a tükörbe nézve, nem is mutat olyan rosszul, kirohant a fülkéből, további darabokat hurcolt be, rózsaszín csipkés melltartót hozzávaló bugyival, púderszínű szatén blúzt, meg testhez álló fekete pólót, amiben kirajzolódtak a tetoválásai, fehér farmert, egy pár magastalpú cipőt, most már egész jól nézett ki, igen, kit érdekel a Béla, ami az övé, az az övé, ez a nő ott a tükörben ki fog sétálni az utcára, felszáll a vonatra, és a magastalpú cipőjében hazasétál a murván át, a járdán kikerülve a kutyaszart, felmegy a lépcsőn és kiteszi Bélát a vendégével együtt, örökre. Fizetett a pénztárnál, az első kukába bedobta a kitaposott cipőt, a pláza végében magára húzta a darvas blúzt, és a feszes nadrágot, majd a pályaudvar felé vette az irányt, a fülében csengett még az üzletben játszott zene, ritmusra lépdelt, megnézték az emberek. Mire kiért a pályaudvarra, egy marok a szívét kezdte el szorítani, a Béla és a vendége, talán még ott vannak, mit is fog tenni, hasított belé, ki tudja mit. Talán jobb, ha most rögtön rájuk hívja a rendőrséget. Betért a sarkon egy preszszóba, lehuppant az első kis asztal mellé, és rendelt egy szíverősítőt. A negyediknél tartott, amikor mellé ült egy férfi. Akkor felkapta a szatyrot és a táskát, fizetett, és hazasietett. Otthon már nem volt senki, üresen állt a lakás, se vendég, se Béla, a konyhaasztalon két üres borospohár, az ablak pedig nyitva volt. Beleszagolt a levegőbe, de csak az őszi égetett avar illatát hozta be a szél. Az ágyhoz rohant, és tépte le az ágyneműt, a párnahuzatot, a lepedőt, az ágytakaró huzatát egy csomóba gyűrve dobta bele a mosógépbe, a fürdőszoba követ vizslatta, de nem talált rajta egy hajszálat sem.

Amikor megérkezett Judy, az egyik délutános lány, hátra ment a pult mögötti részbe. Leült egy pillanatra, és ledobta sajtó lábáról a cipőt. Ránézett a két megtelt vízhólyagra, és kikapcsolta magán a melltartót. Kíváncsian a kakaócsigádat, búgta Béla a fülébe a konyhapulton. Bármikor, bárhol és bármilyen állapotban megkívánta. Tetőtől talpig tette magáévá, akkor is, ha csak kakócsigát ígért. Igen, nagyétkű volt Béla, gondolta, na és. Addig csak a kimért örömet ismerte, amit lopott magának az együttlétek során. A volt férje egyáltalán nem értette a szerelmet, ha a nadrágjához nyúlt, mintegy csodálkozva adta meg magát. Az előzőek mind csak a maguk örömét keresték esetlenül, kényelmesen, vagy éppen sietősen. Csak a Béla tudott úgy hozzá érni, hogy a pokol is mennyé változott.

Hirtelen megsajdult a válla, fejét hátra vetette, jobbra-balra körzés, szépen lassan, könnycsepp gurult le az arcán. Azon a lagzin, rögtön tudta, hogy elveszett, sosem táncoltam még senkivel így, ahogy veled, nézett mélyen a szemébe Béla, pedig már elmúlt ötvenöt, biztos tengernyi nőt megpörgetett már. Te vagy a legbevalóbb nő, akit ismertem, mondta Béla, a legszebb fenekű és a legélesebb eszű, látod milyen jó nekünk együtt.

Kifújta az orrát, és a tükörben megigazította a fején a sárgás-fehér kontyot. A késő őszi napsütés bearanyozta alakját, de a szeme alatt az árkokat, az orra és a szája mellett a barázdákat nem simította ki még a napfény sem. Elégedetten nézett végig a testén, jó ez még. Visszabújt a fehér lakkcipőjébe, és előre ment a pulthoz. Judy mellett ott állt már Andi is, és szolgálták ki a kígyózó sort. Most nem lett volna szerencsés beállni hozzájuk, összeszokott, egyenletes ritmusban dolgoztak egymás mellett. Meleg időt mondtak aznapra. Feltúrta a blúzt, karján elővillantak a tetoválások. A kígyóval Bélát lepte meg, az állat szemébe volt tetoválva egy B betű, a kígyó farka a melle alatt végződött, csak az láthatta, akivel meztelenkedett. A japán felirat egyszerűen megtetszett a szalonban, azért került fel a felkarja bőrére.

Gyakorlott szemmel nézte végig a kosarakat, hogy miből mennyi fogyott el. A sütőtálcákra helyezett két adag fagyasztott krumplis pogácsát, egy adag lenmagos kiflit, és egy adag duplacsokist, majd egyesével a sütőbe tolt a tálcákat. Amíg a lányok állták a rohamot, letörölgette a pultot, feltöltötte a kávégépet, és átvette a beszállítótól az üdítőket. A sütő jelzett, hogy elkészült a következő adag. Ahogy kivette a tálcákat, egy óvatlan mozdulattal hozzáért a sütő belső falához. A tálcát azonnal a pultra helyezte, hogy ne guruljanak le róla a pogácsák, csak utána szisszent fel. Csúnyán megégette magát. Hátra ment a csaphoz, és a hideg víz alá tartotta a karját. Szép forradás lesz belőle, gondolta, szép cifra mintázat. Béla az épülő irodaház hetedik emeletén dolgozott, amikor áramütést kapott. Hiába hívták már a mentőket. A holttestet azonnal felismerte. A temetésen ott volt Béla apja, két testvére, három volt nője, akiket a testvérek értesítettek. Hiába próbálná

felidézni, nem emlékszik, csak arra, hogy a temetés után a Béla testvérei támogatták haza. Aztán a kórházban tért magához egy reggelen, ahol hetekig bent tartották. Csak ült egy körben a többi ápolttal, és nem tudott megszólalni. Egy szép napon megelégette, és saját felelősségére távozott a kórházból. Az üzletben már nagyon várták, a lányok több műszakot 79 vittek, a kassza veszteséget mutatott. Feri az egyik beszállítója volt, úgy került az ágyába. Kedves férfi, nem túl szép, nem túl illatos, nem hoz vendégeket a lakására, és nem kocsmázik. Hiába küzdött, de Béla izmos hátának rajzolata az ujjbegyébe forrt. Sosem közeledett Feri kopaszodó fejéhez, beleégett Béla fekete hajának illata. Rohadék volt a Béla, mondta egyszer neki a húga, nem mertük neked mondani, de aljasság volt, amit veled művelt. Miért nem mondtátok, kérdezte, felesleges is lett volna, felelte rögtön magában. Azt az áramütést az ágyékában, azt az ölelést, ami fáj, kegyetlenül fáj, azt a küzdelmet a Béla szívének árnyékával, azt úgysem tudták volna megsemmisíteni. Mászott, kúszott, évekig, hogy az a fehér lakkcipős nő legyen újra ott a lagzin. Az a nevetés ott akkor a mennyasszonyi fátyolba ragadt, beledöngölték a táncparkett padlójába a szívével együtt. Az égés enyhült a karján, elzárta a vizet, sajgó lábára lépett. Lerúgta a fehér lakkcipőt a kitaposott papucs mellé a sarokba, és mezítláb, új vörös mintával a karján ment vissza a pulthoz. Feri hívta telefonon, a konyhaasztalon felejtette a lakáskulcsát.

Új Forrás 2020/4 – Faludi Julianna: Fehér lakkcipős

